

4. nov. 1972

FAKTA

Dato:

4. nov. 1972

Sidetæl:

Notes 72 bd 5 s. 16-23

Paris

4-11-72.

Der er en ting jeg ikke
til gæve mig klar det er at
efter jeg nu igennem snart fire
år har gennemløbet den udtal-
-ting som jeg nu står midt
i er min stilling specielt til
danske kunsthv bliver fuldt
forandret.

De næsten ti år jeg har tilbragt
herude og hele min ændrede tænke-
-gang har bragt mig så langt
fra de tanker danske kunsthv
er baseret på at jeg simpelthen
ikke kan forstå hvad de gør
og laver og de til gengæld
langt mindre forstå hvad jeg
gør og laver.

Dette har bragt mig i den ~~hæ-~~
bizare situation at min posi-
-tion (hvis man da kan hule om
en så dan) der hjemme udelukkende
er baseret på min fortid og at
jeg andre steder i verden arbejds-
-der ikke eksisterer - det vil
altså sige at i virkeligheden
eksisterer jeg i ikke rigtig nogen
af stederne.

Det er den nye position (eller

som sagt mangel på) jeg må gøre
mig fuldkommen klar.

Jeg er kunstneren uden publikum.

Fortsætter jeg den udvikling som
jeg er inde i, og indet hyder for
jeg bliver på at jeg ikke skulle
det, må jeg se i øjnene at min
isolation bliver total.

Clunson har sikkert allerede lang-
-led tænkt - hvorfor han ikke sen-
-der de afslutte penge - jeg laver
ikke længere noget der kan sælges
fordi det ikke svarer til kravene
i dansk kunstliv - og så må
han dogish, som kunsthandler
minste interessen.

Sev fejlsig kunne jeg så prøve
at det blev mig på en eller an-
-den funktion havde, hvor muligt
-derne for et publikum til det
jeg laver er en smule større,
men det bliver til sværende og
sidst en udfordring - jeg regner
mig slet ikke til at være det
delt - med mindre nogen skulle
bære mig ind i vognen - selv
kun jeg ikke komme derind.
Det er kort fortalt den situa-
-tion som jeg må erkende jeg
står i - og det er udfordringen
man må forsøge at gøre sin
tilværelse. Jeg må hellere repetere

Så det kan stå helt klart for
mig:

1. Min lille kampning til og mine
økonomiske mangelheder i det
danske kunstliv bliver mindre
og mindre.

2. Jeg kan ikke udskifte denne
lille kampning med en international
der egner sig mig og forings i's
statistiske til - havde det været
lille eller havde jeg jo forlængere
været ude på uret.

Punkt 1 er en følge af mine
konk. og mit arbejde med
kunst.

Punkt 2 er en følge af mange
og forskellige forhold.

Først og fremmest den alt domi-
nerende usikkerhed og manglende
selvtillid som er en del af
min person. Denne usikkerhed,
er vel en del af min person,
den forstået at den til en vis
grad er et produkt af min
barndom og opdragelse. Jeg har
mange svært ved at acceptere
denne manglende selvtillid da
den har været årsag til fuldst.
af mit livs konflikter - man jo
er mig helt bevidst at der

ikke er under at gøre end akcepter
den - ja at det simpelthen ikke
drejer sig om at vælge, så lidt som
en mulighed rykker kun vælge om han
vil være sin mulighed eller ej.
Vanskeligt hedene ved at akcepter
denne underlegenheds følelse forstærkes
også ved at der i dens hjel-
-vand uilkræftigt følger omtri-
-tioner, ønsker og idealer der alle
drejer sig om ikke at være
underlegen - hvordan underlegenheden
ja usandselig for fremget kraft
ved at konfronteres med et så-
-dant ideal.

Dette betyder at det er så godt
som umuligt for mig at sige,
end sige akcepter den overfor om-
-fattede situation - ja vil ikke
være ingen - ja vil ikke
være kunstneren uden publi-
-kum - nej ja vil være nogen
kunstner med det store be-
-kendende publikum - ikke at
være det - ja, det er nærmest
dyden. Naturligvis er det dyden
der er det altid når man vil
være noget man ikke er og
ikke kan blive.

Ja kan skrive og skrive, side op
side ned, ja kan berøbe mig
selv notisø meget - denne om-
-budsion, dette ønske, dette be-

- gælder en der stadig.
Så længe det en der vil der
også være konflikt.
Jeg har i længre tid haft
en gænsende pler i halsen og
gælder mig selv meget i mine
kunster om hals kraft og dygt.
Hvis nu (hvad gud mig forbyder)
det en kraft, det en dygt,
man så ikke mit hjerte
ønske (hvis alle de forbrøddige
som is mens livet ud seker mig
for) vil være at leve?
Man så ikke det i forhold
til dette ønske bliver helt u-
væsentligt om is en en stor
eller en lille kunstner?
Man ikke selv livet - selv og
ret dette at trætte vejne og
vide at man lever vil være
der absolut eneste man har
i kunsterne?
Alle tænker på dette, hvis man
en meget søg eller på ~~en~~ an-
den måde i stor fare at
man lov. gud, sig selv skabner
at hvis man overlever dette
så skal man vide at skabne
på livet. Så skal man nyde
hver dag i fulde drag som en
gave - på så skal man blive
et godt menneske - alt dette

glemmer man selv meget sig selv
færd er overstøet.
Som i store færdene dag - hvorfor
er det med en dag at man
skal være i en sådan spæls-
-gørende situation for at møde
livet og være helt til fæds med
der man er - man burde tænke
på at hver dag, hver time,
hvert minut, se hund træ
være det sidste - man afprø-
ver den at have livet.
Man kan i dødsstunden se
tilbage på et liv og fylde af
om bitoner, ønsker, håb, konflik-
-ter, problemer som formentlig
i det øjeblik man skal forlade
livet siger sig helt naragtige
ud - vor herre de vores - det har
man brugt sit liv - den ne-
gure - h.
Indimellem glemmer sig: man
skal det på sig selv på et
fjendt sig selv. Og hvis man mur-
-der sig: man skal det - hver
minut, og som han siger i et
J. V. interviu på spørgsmålet
om hvem han var, svarede: ingen.
Man - alt dette er meget godt,
man hjælper i alle det fjerneste
hvis man ~~ikke~~ bruger det som
en slags brænde for sig - man skal
i stedet være ingen og overhovedet

ikke ønske at være nogen eller
nøget.

Og i forhold til den ene eller
anden slags kunstliv er jo
vi Måske ikke noget - ~~men~~
man det er netop hvad jo
ikke vil acceptere

Ja kommer til at tænke på
at den orientalske musik
i den senere tid har indspil-
let på bånd, bortset fra den
der optræder, nærmest om i verden,
er den nu musik for en meget
stor del ved kommande skub
udført af dygtige fjern fjern
fra der vi forstår ved kultur-
center. Musik ~~historie~~ udvikle-
gerne finder den i ~~afsluttes~~
liggende lands by, i fjern og
nærvære hvor den altså ud-
føres af og for et forholdsvis
små antal mennesker.

Ja ofte udføres den uden tænke
på noget publikum - uden for
at blive spillet.

Det viser mener jo at udvel-
son, beskæftigelsen med kunst
ikke behøver og i sin oprindelige
muske stil ikke er, at bruges
på et publikum. Derfor kan
der ikke være noget jo spørger
mig selv: hvis jo er kunstneren

uden publikum hvor for så i det
helt huset lave kunst - det er
en kendsgerning at jo gør det
og vil fortsætte med at gøre det
så det er et helt overflødigt
spørgsmål.
Der er min situation at være
som landsby misanthrop der spil-
ler for landsbyens lille publikum
og hvis det ~~ikke~~ hellen like er der
spiller for at spille.

Paris

6-11-72.

Udgangs punktet for arbej-
det med Postkort montererne er
selve kortet - det fascinerer mig
ved at være en almindelig "brugs-
ting" - ved sin neutralitet - sin
benægtelse, sin mistige funktion
som erindrings - affektions i gangset-
ter. Kortet interesserer mig ikke
som form - struktur - farve - men
simpelt hen ved at være Post-
kort.

Ud fra denne fascination eller inter-
esse foretager jeg en (kunstne-
risk) handling med disse kort
f.eks ved at placere dem i et
forhold til hinanden på en fir-
kantet flade. Denne handling
må ikke på nogen måde gribe
ind, om forme, Postkortet der skal